

Hvem vill åtaga sig det b-et att gå dit? Att tjena er är mig ett kärt b. Hans syssla är förenad med många b. Lifvets b. — 5) (lagt.) a) Klagan vid högre domstol öfver en lägres utslag, eller hos vederbörande myndighet öfver liden orättvisa, missbruk af ämbetsmän, olaga förtryck, o. s. v. Anföra b. hos, inkomma med b. till vederbörande domstol, myndighet emot någon, öfver en dom, ett utslag, ett rättsstridigt försärande. Upptaga, afgöra b. Meddela utslag öfver anförda b. Bondeståndets underdåniga b. — Syn. Klagan, Klagomål. — b) Tunga, skyldighet eller afgift, som åtföljer besittningen af ett gods, en stadsegendom, o. s. v. B. och last. B., som granne af annan låta bör. — Syn. Servitut, Onus.

BESVÄRA, v. a. 1. I. 1) Förorsaka, medföra besvär (bem. 1). Har både sak och person till subjekt. *B. någon med ett uppdrag, en uträttning. Om jag icke allt för mycket b-r, skall jag slanna kvar ett par dagar. — Syn. Göra omak, möda, bekymmer. Vara till last, till börda. — 2) Tynga, belasta, trycka, tränga. Vinterkläder b. honom mycket. Hon b-s mycket af sitt snörlif. Mina skor b. mig. (Fig.) Folket är b-dt af allt för tunga pålagor. Vara b-d af skuder. B. handeln med onödiga band. — 3) Förorsaka trötthet, ledsnad, svårighet, ledsamhet, obehag, plåga. En så lång promenad kunde ej annat än b. honom. Det b-r mig att gå med bottföret. Den förskräckliga hettan b-r mig i hög grad. B. någon med prat, med historier, tiggerier, böner. Det löfte, han gifvit, kommer att b. honom icke litet. Denna föda b-r magen. B. domstolarna med processer. Denna anklagelse b-r honom mycket. Han har en liktorn, som mycket b-r honom. Vara b-d af sjukdom, af gikt, af utslag, af ohyra, af dumhet, af sinnesslöhet. — Syn. Se Plåga. — B. sig, v. r. 1) Åtaga sig, göra sig besvär (med något). *Det der är ett uppdrag, som jag alldeles icke vill b. mig med. Han b-de sig med att komma oss till mötes ända ut på gården. I snäsande eller ironisk ton säges, när man vill undanbedja sig en misshagande artighet, tjenst, o. s. v.: B. er (dig) icke! Ej låta b. sig, vara otvungen, utan krus, rättfram. — Syn. Åtaga sig, Belasta sig (med), Möda sig. — 2) a) (lagt.) Anföra besvär (hem. 3). B. sig vid vederbörlig domstol öfver något. — Syn. Klaga, Anföra klagomål, besvär. — b) (enskilt) Beklaga sig. B. sig hos någon öfver något. — Syn. Se Klaga.**

BESVÄRA, v. a. II. 3. Se *Besvärja*.

BESVÄRANDE, n. 4. (af *Besvärä*, I.) Handlingen, då man besvärar; omständigheten, att något besväras.

BESVÄRANDE, n. 4. (af *Besvärä*, II.) Handlingen, då man besvärjer (bem. 1 o. 2).

BESVÄRANDE, a. p. 1. (egentl. part. pass. af *Besvärä*, I.) 1) Se *Besvärlig*. — 2) (lagt.) Som ökar trovärdigheten af en anklagelse, misstankarna mot en anklagad. *Ett b. vittnesmål. Flera b. omständigheter hafva vid målets handläggning förekommit. — Syn. Graverande.*

BESVÄRJA, v. a. 3. (böjes som *Svärja*, men har i pres. äfv. *Besvär*, pl. *Besvärä*; imper. *Besvär*; inf. *Besvärä*; part. akt. *Besvärande*) 1) Med ed bekräfta, fästa. *B. en fred, ett förbund, en fordran, en vittnesutsago. — För denna bem., äfvensom för bem. 3, brukas äfven formen Besvärä, dock oftare i presens och imperativ än i infinitiven. Skillnaden är i allmänhet den, att*

Besvärja nyttjas i högtidligare stil, *Besvärä* deremot mer i hvardagsstilen. — 2) a) Genom användande af vissa ord (besvärjningsformler) och handlingar göra onda andars eller skadliga naturkrafterns inflytande overksam. *B. djefvulen, onda andar. B. stormen. — b) Genom dylika medel framkalla andar, i afsigt att förmå dem att gå en tillhanda med hvad man önskar. De forndne trollkarlarne föregåvo sig kunna b. andar och de dödes själar. — Syn. Frammana, Uppkalla. — 3) Genom anropande af ett heligt eller såsom mäktigt ansedt väsende söka förmå, beveka en person till något. För denna bem. brukas oftare formen *Besvärä*, helst i pres. o. imper.; *Besvärja* sällan, utom vid mycket högtidliga tillfällen. *Jag besvär dig vid allt hvad heligt är, gör icke det. Tänk ej derpå, jag besvär er (derom). Besvärja någon vid den lefvande Guden, vid försärens aska.**

BESVÄRJANDE, n. 4. Handlingen, då man besvärjer.

BESVÄRJARE, m. 3. En, som besvärjer andar. Jfr. *Besvärja*, 2.

BESVÄRJELSE, f. 3. Användande af vissa ord och handlingar, för att framkalla andar eller de dödes själar, eller ock att göra onda andars eller skadliga naturkrafterns inflytande overksam. *Andars b. ell. b. af andar.*

BESVÄRJNING, f. 2. Se *Besvärjelse*.

BESVÄRJNINGSS-CEREMONI, --- seremoni, f. 3. Den ceremoni, som i katolska kyrkan brukas vid djefvulens besvärjande (exorcismen).

BESVÄRJNINGSFORMEL, --- f. 3. m. 3. pl. — formel. 1) Den formel, som i katolska kyrkan brukas vid djefvulens besvärjande. — 2) Formel, som begagnas vid andars besvärjande.

BESVÄRLIG, a. 2. 1) (om sak) a) Som medför besvär (bem. 1). *B-t arbete, uppdrag. Det är ganska b-t att resa i Afrika. — Syn. Besvärande, Mödosam. — b) Som förorsakar trötthet, ledsnad, svårigheter, ledsamhet, obehag, plåga. En b. promenad, resa. Hvilken b. hetta! B-t prat. En b. liktorn. Tandvärk är en ganska b. sjukdom. — Syn. Se Ledsam, Plågsam. — 3) (om person) Som förorsakar besvär, obehag, ledsamheter, ledsnad. *Hvilken b. menniska! Han har nu hängt hos mig hela Guds långa dagen, utan att hafva något att säga. Jag vill icke falla er b. — Syn. Tråkig, Ledsam.**

BESVÄRLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara besvärlig. *B-en af detta arbete, af en sådan resa kan ingen föreställa sig. Vissa människors b. är alldeles odräglig. — 2) Besvär (bem. 1 o. 2). Denna affär är icke utan sin b. Det har många b-er med sig att resa. Hvilka b-er man här i världen måste utstå! Hvar och en har sina b-er. — Syn. Se Besvär.*

BESVÄRSFRÅGA, f. 1. Se *Besvärsmål*.

BESVÄRSGRUNDER, m. 3. pl. (lagt. o. adm.) De grunder, skäl, hvarpå anförda besvär hvilas.

BESVÄRSHANDLING, f. 2. (lagt. o. adm.) Besvärsskrift jemte medföljande bilagor, som styrka anförda besvär.

BESVÄRSHÄNVISNING, f. 2. (lagt.) Hänvisning af domstol, hvar och inom hvilken tid en tappande part kan anföra besvär öfver dess utslag.

BESVÄRSMÅL, n. 5. (lagt. o. adm.) Rättegångs- eller förvaltningsmål, som har sin tillkomst i anförda besvär.

BESVÄRSPUNKT, m. 3. 1) (lagt. o. adm.) Hvarje särskilt ämne, hvaröfver man vid anförande af besvär klagas.